

«Ἡ ὁδὸς τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας»

«Ἱερὰ ξυνωρίς, ἀγάπη καὶ ταπείνωσις»

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρανοῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ δὲν μισεῖ τίποτε περισσότερο ὅσο τὴν ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τὴν ὁμόνοια, τὴν εἰρήνη, τὴν ἐνότητα καὶ τὴν σύμπνοια.

Ξαγρυπνεῖ καὶ μηχανεύεται τὰ πλέον ἀπίστευτα πράγματα, προκειμένου νὰ διασπάσῃ τὸν ψυχικὸ σύνδεσμο, νὰ σπεῖρῃ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθεια, τὴν σύγχυσι καὶ τὴν ταραχή, τὶς μάταιες ὑπόνοιες καὶ τὶς ἀγχώδεις προκαταλήψεις.

Ὁ Χριστός μας ἐθυσιάσθη, «ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν», ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ, ἐνῶ ὁ ἀνθρωποκτόνος δὲν ἠσυχάζει ποτὲ στὴν προσπάθειά του νὰ ταραξῆ καὶ νὰ διασκορπίσῃ τὰ συναγμένα ἐν Χριστῷ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ τὸ ἀκόλουθο γεγονός, τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖ ὅτι ἡ σατανικὴ ἐνέργεια εἶναι ἐκείνη ποὺ ὑποδαυλίζει τὴν ὀργή, τὴν ἀνυπομονησία, τὴν ρῆξι τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης μὲ τὸν ἀδελφὸ μας:

«Ἀδελφός τις, κινηθεὶς εἰς ὀργὴν κατὰ τινος, ἔσθη εἰς προσευχήν, αἰτούμενος μακροθυμῆσαι τῷ Ἀδελφῷ

καὶ τὸν πειρασμὸν παρελθεῖν ἀβλαβῶς· καὶ εὐθέως ὀρᾷ καπνὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Καὶ τούτου γενομένου, ἐπαύσατο ἡ ὀργή».

* * *

ΠΩΣ ἄρα γε θὰ καταργηθῆ κάθε τέχνη τοῦ φιλοτάραχου ἐχθροῦ; Ποιό εἶναι τὸ δραστικὸ ἀντίδοτο;

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι μόνο μὲ τὴν *ἀγάπη* καὶ τὴν *ταπείνωσι* θὰ θωρακισθοῦμε καὶ λυτρωθοῦμε.

Τὸ ἱερὸ ζευγος τῆς *ἀγάπης* καὶ τῆς *ταπεινώσεως* μᾶς ὑψώνει πνευματικὰ ἐπάνω ἀπὸ τὶς παγίδες τῶν πονηρῶν πνευμάτων, καθὼς καὶ τὶς μικρότητες καὶ παρεξηγήσεις, οἱ ὁποῖες ὀφείλονται κατὰ κανόνα στὴν φιλαυτία μας.

Ἐπίσης, τὸ ἱερὸ αὐτὸ ζευγος μᾶς διακρατεῖ μέσα στὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα μᾶς δίδει μία καρδιά εἰρηνική, ταπεινή, εὐσπλαγχνη, συγχωρητικὴ καὶ ἀνεξίκακη.

«Ἰερὰ ξυνωρίς, ἀγάπη καὶ ταπείνωσις», λέγει ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: *«ἡ μὲν γὰρ ὑψοί, ἡ δὲ τοὺς ὑψωθέντας διακρατοῦσα, οὐδέποτε πίπτειν ἐᾷ».*

Συγκεκριμένα, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπομονὴ καὶ γενναιοψυχία κατὰ τὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ· χρειάζεται προσευχητικὴ μακροθυμία στὰ λυπηρὰ καὶ ἀνεξίκακία καρδίας ἔναντι αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐλύπησαν· ἄς μὴ νικηθοῦμε ἀπὸ τὸ μῖσος, ἀλλὰ νὰ νικήσουμε αὐτὸ μὲ τὴν ἀγάπη.

Ἐνα σύννεφο εἶναι ἡ θλίψις, τὸ ὁποῖο ἐντὸς ὀλίγου θὰ διαλυθῆ... Ἄς μὴ διώχνουμε τὴν φιλαδελφία... Ἄς μακροθυμήσουμε καὶ προσευχηθοῦμε... Ἄς ρίψουμε τὸ βάρος ἐπάνω μας... Ἄς δεχθοῦμε μὲ ταπείνωσι τὴν ἀπολογία τοῦ ἀδελφοῦ μας... Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τὶς καλωσύνες καὶ ἀρετές του καὶ ἄς μὴ βγάλουμε αὐτὸν ἀπὸ τὴν καρδιά μας...

* * *

Ο ΑΓΙΟΣ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς μᾶς καθοδηγεῖ πολὺ ὠραία εἰς «τὴν ὁδὸν τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας»:

«Νὰ μὴ κακολογήσης σήμερα ὡς φαῦλον καὶ πονηρόν, αὐτὸν ποὺ χθὲς ἐπαινοῦσες καὶ ἐγκωμιάζεις ὡς καλὸν καὶ ἐνάρετον, ἐπειδὴ μεταβλήθηκε ἡ ἀγάπη σου σὲ μῖσος.

Μὴ ἐπικαλεσθῆς τὸ ψεγάδι τοῦ ἀδελφοῦ σου, γιὰ νὰ δικαιολογήσης τὸ πονηρὸ μῖσος ποὺ σὲ κυρίευσε, ἀλλὰ καὶ ἂν σὲ κατέχη ἡ λύπη, ἐσὺ νὰ ἐπιμείνης στὰ ἴδια ἐγκώμια, ὅποτε εὐκόλα θὰ ἐπανέλθης στὴν ἴδια σωτήρια ἀγάπη.

Νὰ μὴ νοθεύσης τὸν συνηθισμένο ἔπαινο τοῦ ἀδελφοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς κρυφῆς σου λύπης, στὴν συνομιλία μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς, ἀνακατεύοντας δολίως στὰ λόγια σου τὸ ψεγάδι καὶ τὴν κατάκρισι, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦς καθαρὸ τὸν ἔπαινο καὶ γνήσια νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτόν, σὰν νὰ τὸ ἔκανες γιὰ τὸν ἑαυτό σου καὶ ἔτσι γρήγορα θὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸ μῖσος.

Ἄν πάλι ὁ ἀδελφὸς πειράζεται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ ἐπιμένῃ νὰ σὲ κακολογῇ, ἐσὺ μὴ βγῆς ἀπὸ τὴν ἀγαπητικὴ κατάστασι καὶ ἀπόκρουσε τὸν δαίμονα ποὺ ἐνοχλεῖ τὴν διάνοιά σου. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ ἂν θὰ πῆς καλὰ λόγια ὅταν δυσφημῆσαι καὶ δείξης ἀγαθότητα καὶ καλωσύνη ὅταν σὲ ἐπιβουλεύονται.

Αὕτῃ εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ τὴν βαδίση δὲν θὰ συγκατοικήσῃ μὲ τὸν Χριστό».

* * *

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ λοιπὸν μὲ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὸ μῖσος διαιρεῖ καὶ μετατρέπει τὴν καρδιά μας σὲ κόλασι.

Ἄντιθέτως, ὁ Χριστὸς μας μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ταπείνωσί Του ἐνώνει τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐγκαθιδρύει στὶς καρδιές μας τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

Ἀδελφέ μου, ἄς γίνῃς κατὰ Χριστὸν φιλόσοφος!...

Ἐπικαλούμενος τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου, μὴν ἐπιτρέπης ποτὲ στὸν ἑαυτό σου νὰ σὲ κυριεύσῃ τὸ αἶσθημα τῆς μισαδελφίας καὶ ἀντιπαθείας...

Ὅταν ἀγαπᾷς τὸν ἀδελφό σου, ὁμοιώνεσαι μὲ τὸν Θεό, γίνεσαι κατὰ χάριν Θεός... Καὶ ἐξορκίζεις τὸν δαίμονα τῆς ταραχῆς, τῆς συγχύσεως καὶ τῆς διασπάσεως...

*† 5' Κυριακὴ τοῦ Λουκᾶ,
24. 10/6. 11. 2005*

